

SOPHIE JORDANOVÁ

NESPÚTANÍ

COO
BOO

Nespútání

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Sophie Jordanová
Nespútání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

SOPHIE JORDANOVÁ

NESPÚTANÍ

COO
BOO

Preložila Alica Brendzová

Copyright © 2015 by Sharie Kohler
Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,
a division of HarperCollins Publishers
Translation © Alica Brendzová, 2015

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7447-958-8
ISBN e-knihy 978-80-7447-987-8 (1. zverejnenie, 2016)

*Kari Sutherlandovej – za jej podporu,
vďaka ktorej som mohla vydať päť kníh,
a za všetko, čo som sa od nej pri tom naučila.
„Ďakujem“ nestačí ani zďaleka.*

ČASŤ PRVÁ
ODBOJ

Vyhlasenie prezidenta USA

Prvá časť. Financovanie internačných táborov.

a) Počas štyridsiaticich ôsmich hodín po vydaní tohto vyhlásenia bude v spolupráci s Ministerstvom financií a Úradom pre riadenie a rozpočet na účet Wainwrightovej agentúry prevedená suma 1,27 mld. \$. Tieto prostriedky sú bezprostredne určené na riadenie a rozšírenie všetkých existujúcich internačných táborov, a to za účelom zabezpečenia pokoja a ochrany krajiny proti hrozbe prenášačov SVS s genetickou predispozíciou na páchanie násilných činov...

JEDEN

Nenechá ma na pokoji. Ten človek, ktorého som zabila.

Chodí za mnou v noci. Keď sa mi do snov vkradol prvýkrát, nazdala som sa, že je to len jednorazová záležitosť. Nečakaná nočná mora, ktorá sa rozplynie v tme a nikdy viac sa nevráti.

Mýlila som sa. Vrátila sa nočná mora, vrátil sa *on*. A mne pomaly dochádza, že sa ho nikdy nezbavím. Nezbavím sa tých hnedých očí, diery po guľke, tmavej červenej krvi... Sú tu so mnou navždy.

To vedomie sa mi pomaly a kruto zaráva pod kožu, ako sa tesáky šelmy zatínajú do svalov koristi, držia a nepustia. Nedokážem ho striasť, nedokážem sa mu vytrhnúť. Zviera ma v čeľustiach – som lapená.

Je to zvláštne – myslela som si, že sa mi nemôže stať nič horšie ako to, že ma označili za vraha a vzali mi všetko – budúcnosť, rodinu, priateľa, kamarátov. Ale môže. Zistila som, že mali pravdu. Presvedčila som sa, čím vlastne som. A to je oveľa horšie.

Dnes stojí ako tieň v rohu miestnosti. Temná postava bez pohybu. Okraje má rozostrené ako šmuhy na papieri.

Posadím sa na posteli a kolená si pritiahnem k hrudi. Sean leží pri mne, hrudník sa mu zvolna dvíha a klesá. O našom nočnom spoločníkovi nemá ani potuchy. Vlastne je to len *môj* spoločník. Seanovi nenaháňa strach nič. Minulosť nechal za sebou a ja mu tú schopnosť závidím. Akceptuje sám seba takého, aký je. Akceptuje všetko – jednoducho tak, ako to je.

Pohľadom sklznem späť k mŕtvemu. Cítim na sebe jeho mne dobre známy uprený pohľad. Sledujem ho, ako sa na mňa pozerá, kým si vonku cikády vytrvalo nôtia svoju uspávanku. Dívam sa naňho a vybavím si každý detail. Ten okamih, keď mi veliteľ tábora Mount Haven strčil do ruky pištoľ a prikázal mi zabiť. Teda Harris mi dal vlastne na výber. Pokiaľ sa za výber dá považovať to, že by zabil Seana. Buď ja zabijem cudzieho človeka – prenášača bez mena –, alebo umrie Sean. Takéto mi dal možnosti. V každom prípade mal niekto umrieť. Tak či tak bolo o mojom osude rozhodnuté.

Sean spí, pokojne leží v blaženej nevedomosti. Jeho telo je ako vytesané z mramoru, na jeho svetlej koži sa vynímajú tmavé tetovania na ruke a na krku. Pokúsím sa upokojiť pohľadom na to známe telo. Koniec koncov, zabila som toho muža preňho, preto, aby žil. Ale nezaberá to. Nemôžem sa naňho pozeráť, neznesiem, čo všetko mi pripomína.

Tým sa totiž Sean pre mňa stal – pripomienkou mojej najhoršej chvíle. Neľutujem, že som mu zachránila život, ale to nič nemení na skutočnosti, že som sa tým stala vrahyňou. Keď sme utiekli z Mount Havenu a prišli sme sem, do tohto karavanu tesne na hranici s Mexikom, bolo všetko skvelé. Sean, ja... bolo nám úžasne. Vodili sme sa za ruky, bozkávali sa, nemohli sa od seba odtrhnúť. Ako dvaja tínedžeri, ktorí sa práve našli. V istom zmysle to asi bola pravda. Každý večer sme sa k sebe pritúlili ako dve lyžičky. Stačili nám sladké slová a pomalé, dlhé bozky. Stačila mi jeho vôňa a dotyk jeho teplej, pevnej pokožky. Jeho prítomnosť ma naplňovala naiv-

nou nádejou – vierou, že všetko dobre dopadne. Naozaj to bolo len pred niekoľkými dňami? Ako sa len mohlo všetko tak rýchlo rozpadnúť na prach?

Zatnem nechty do dlaní a do mäsa sa mi otlacia malé polmesiace. Víтам tú bolesť, prijímam svoj trest. Obrátim sa na bok a predstavujem si, že temná postava z kúta zmizla, že ma viac nesleduje. Hnedé oči. Diera po guľke. Tmavočervená krv.

Predstieram sama pred sebou, že sa Sean nestal niekým, koho neznesiem – neznesiem sa naňho dívať, dotýkať sa ho, milovať ho.

Zatvorím oči a presviedčam samu seba, že to nakoniec zaberie. Že sa moje predstavy splnia.

Vstanem ako prvá. Cítim sa vyčerpaná a rozboľavená, a tak ostanem pod sprchou o čosi dlhšie. Zvesím hlavu a nechám si vodou masírovať krk. Po návšteve Hnedookého som už poriadne nezaspala, bála som sa, že sa vráti. Kedysi som na spánok nedala dopustiť. Doma ma mama musela každé ráno budiť dva-tri razy. Zbožňovala som svoju posteľ. Mäkkú perinu, kopu vankúšov a plyšákov z detstva. Zeleno-ružový záves, cez ktorý jemne presvitali lúče ranného slnka. Zvláštne, ako nám chýbajú takéto maličkosti. Čo by som za to dala, keby som sa mohla pritúliť k niektorému plyšákov, keby som zasa bola tým dievčaťom! V sobotu mi mama zvykla na raňajky pripraviť párky a chlieb vo vajíčku. Lákavá vôňa sa niesla celým domom a spoľahlivo ma vytiahla z postele. Nie je ľahké vyrovať sa s tým, že je to minulosť. Dokonca aj obedы na Evertone, mojej bývalej škole, boli výborné, hoci som si ich vtedy nevážila. Nostalgicky spomínam na bufet so šalátmi a čerstvo pripravenou čínou.

Na gauči sa prudko posadí Gil. Na hlave má hniezdo a ospalo si pretiera oči. Do misky si nasypem cereálie. Mlieko nemáme, ale už mi neprekáža jesť ich suché.

Gilovi sa z gauča na zem zošuchne knižka, zrejme zaspal pri čítaní. Je to staré, ošumelé vydanie *Hobita*. Včera večer

Sabine vyrozprával hlavnú zápletku. Sedela pred ním ako malé dievčatko, hojdala sa na mieste a objímajúc si kolenná nespúšťala z neho oči, kým pred ňou načrtával svet hobitov, drakov a všelijakých bájných bytostí. Počúval ho aj Sean, lenže keď obrátil zrak z Gila na mňa, úsmev mu akosi posmutnel.

„Prepáč,“ poviem a položím škatuľu späť na stôl. „Nechcela som ťa zobudiť.“

So žmurkaním natiahne Gil ruku po okuliaroch položených na prevrátenej debne, slúžiacej ako konferenčný stolček. Keď sa mu vráti zrak, zaostrí na mňa. „To nič, aj tak musím vstávať.“

Odolávam otázke: „Prečo?“ Vlastne nemáme zasa toľko spoločného. Sean chodí kontrolovať, čo sa deje dolu v údolí rieky. Gil sa k nemu občas pridáva, alebo ho ide vystriedať. Práve teraz čakáme do nedele, kedy sa vydáme na prechod hranice. Okrem *Hobita* sme v zaprášenej polici v karavane objavili spoločenské hry. Často hrávame dámu a zvyčajne vyhrá Gil. Pre nás ostatných je to výzva, dúfame, že ho raz porazíme. To je dôvod, prečo sa k hre stále vraciame. Druhým dôvodom je nuda.

Nahlas chrupkám cereálie. Gil vyberie z vrecka starú zemľu a poriadne si z nej odhryzne. Naše stravovacie možnosti sú veľmi obmedzené. Keď sme sem prišli, našli sme len základné zásoby. Nijaké čerstvé potraviny – hlavne trvanlivé a také, ktoré nie sú náchylné plesnivieť.

„Nenapadlo by mi, že mi bude Mount Haven niečím chybať,“ zamrmle a z pier sa mu vytrúsia omrvinky.

Prikývnem, rozumiem mu. „Jedlo, však?“

„Tak dobre ma nikdy v živote nekráľovali, ak nerátaš obrovské dávky ľadovej triesťe a čipsov z benzínky.“

Prikývnem, akoby som súhlasila. Akoby som sa ani ja v minulom živote nemala dobre. Vtip je však v tom, že som si žila výborne. Chodievali sme do najlepších reštaurácií na suši, činu, taliansku kuchyňu. A mama varila vynikajúco,

hoci sa do kuchyne dostala len raz či dvakrát týždenne. Robievala lazane také vysoké, že sa v nich strácala vidlička. Otec pri pohľade na ne blažene krochkal. Zovrie mi srdce. Ktovie, či ich ešte niekedy uvidím.

Sean a Sabine sa k nám pridajú. Motáme sa okolo seba v družnom tichu, každý si chystá nelákavé raňajky.

Sabine nie je ranné vtáča. Človek môže byť rád, ak z nej pred desiatou dostane aspoň slovo. Rozbalí si sladké pečivo a sadne si oproti mne za stôl. Odhodí si z tváre dlhé hnedé pramene, s námahou sa usmeje a zahryzne sa do keksu. Na stôl padajú omrvinky. Sabine ich zmetie na zem.

Sean do jedného krčaha na vodu pripraví kávu a jej plná vôňa sa čoskoro roznesie po celom karavane. Podá mi hrnček a ja si ho vďačne vezmem. Po prvom horkom dúšku siahnem po cukorničke, osladím si kávu vrchovatou lyžičkou a potom pridám ešte jednu. Možno si jedného dňa budem môcť znova dopriať kapučíno. Možno ho budú robiť tam, kam smerujeme. Možno. Môj život je teraz samé *možno*. A samé *nikdy viac*.

Vzdychnem si do hrnčeka, vďačná za príval energie z kávy.

„Je dobrá?“ opýta sa Sean.

„Hej. Ďakujem.“

Sabinin spýtavý pohľad skáče zo mňa na Seana a nazad. Je mi jasné, že uvažuje, čo sa s nami deje. Lepšie povedané, čo sa deje so mnou.

Sean si zbiera svoje veci: ošúchanú mapu, ďalekohľad a notes, do ktorého si zapisuje poznámky z pozorovania. Keď vra- ví: „Idem von, nebudem dlho,“ prstami trochu pokrčí mapu. Očami preletí po miestnosti. Jeho pohľad sa zastaví na mne. „Hodila by sa mi spoločnosť.“

Príkývnem, ale akosi zvláštne, nie som to ja. „Jasné. Prídem o chvíľku.“ Akoby som mala v prívесе nejakú prácu.

Ticho za sebou zavrie dvere.

Gil sa postaví. „Ten gauč je o ničom. Nebudete sa, dúfam, hnevať, ak si ešte pôjdem pospať do postele.“

Keď sa odoberie do postele, pod krokmi jeho bosých nôh vŕzga linoleum. Sme tu týždeň, ale mne sa ešte vždy hnusí chodiť po tej odpornej dlážke naboso.

„Tak to vyklop, čo sa deje medzi tebou a Seanom?“ vytrhne ma z myšlienok Sabine. Medzitým si rozbalila druhý keks a spôsobne ho žuje.

Napriek našej nie práve zdravej strave vyzerá dobre. Lepšie, ako keď sme sa spoznali v Mount Havene. Nabrala zdravšiu farbu a oči sa jej rozžiarili.

„Ako to myslíš?“

Prevráti oči. „Ledva sa naňho pozrieš.“

Je to až tak vidieť? Veď spolu všetci krásne vychádzame, usmievame sa, hrám pekné divadielko. Aspoň som si to myslela. „Nič sa nedeje, všetko je v poriadku,“ zaklamem. Nič sa totiž *nesmie* diať. Nech ide o čokoľvek, ja to dám znova do poriadku. Všetko bude normálne. *Ja* budem normálna.

„Jasné,“ zodvihne kútik úst. „Keď sme sem prišli, nemohli ste sa od seba odtrhnúť. Pripadala som si ako piate koleso na niečej svadobnej ceste.“

Zapýrim sa. „O nič nejde, naozaj. Len sa sústreďujem na prechod. Keď budeme na druhej strane a celé sa to skončí, budem zasa v pohode.“

Pokrčí útlým plecom. „Možno sa nám to podarí, možno nie. Radšej by si si mala užívať čas so Seanom, než pôjdem. Hlavne, keď nám hrozí, že nás chytia alebo zabijú. Vieš, o čom hovorím, *carpe diem* a tak ďalej.“ Hovorí to, akoby nešlo o nič dôležité. Toto je teraz náš život. Naša potenciálna smrť je bežná téma. *Chytia alebo zabijú*. V tejto chvíli medzi tým nie je rozdiel.

Úsmev jej zamrzne a zadíva sa na mňa priamo, ale ostro, takmer akoby som ju niečím nahnevala. Ako jej len vysvetliť, čo mi chodí po rozume? Ako jej vysvetliť, že odkedy sme sa tu utáborili, neviem sa vyrovnáť so zabitím toho človeka? Pri Seanovi je mi ťažko. Vstanem od stola, zamrmlmlem čosi o ustielaní postele a zamierim dozadu. Problém s kara-

vanom s plochou sedemdesiat štvorcových metrov je, že sa človek nemá kam skryť. Ani pred ostatnými ľuďmi, ani pred príznakmi.

V noci sa znova strhnem zo spánku. Otvorím oči, posadím sa na posteli a okamžite ho začnem hľadať. Zabitého. Ale nie je tu. S úľavou si vydýchnem.

„Davy?“ ozve sa Sean a zdvihne sa. Zažmurkám do tmy a prázdnoty okolo nás a opäť sa položím na posteľ. Zovretými pästami si k hrudi tisnem prikrývku a upieram zrak do stropu. Snažím sa sústrediť na pavučinu prasklín na vinylovom strope.

Sean sa pri mne uvelebí a rukou ma jemne chytí za plece.

„Niečo sa ti snívalo?“ zaduní v tme jeho hlboký hlas.

Prikývnem. Je to jednoduchšie ako vysvetľovať, že ma zobudili obavy. Obavy, že sa tu znova ukáže príznak muža, ktorému som vzala život.

„Je ti niečo?“

„Nie,“ vyjde zo mňa takmer nečujne.

„Mám pocit, že to hovoríš len preto, že si myslíš, že to chcem počuť.“

Chcem to počuť *ja*. Chcem, aby to bola pravda.

Obrátim sa k nemu. Je tak blízko, ale pripadá mi neskuťočne vzdialený. Akoby ostal niekde v mojej minulosti, kdesi v Mount Havene, kde nám chceli vštepiť ešte ďalšie schopnosti okrem zabíjania, ktoré už máme v génoch. Omnoho zlovestnejšie schopnosti. Sean však nezmizol, je stále tu. „Nemusíš sa o mňa báť.“

„Davy, nikdy sa o teba neprestanem báť. Záleží mi na tebe.“

„Ja viem. Aj mne na tebe záleží.“ *Lenže neviem, či s tebou môžem ďalej byť. Tak, ako to chceš ty. Ako si to zaslúžiš.*

Po chvíli mi jeho ruka sklízne z pleca. Opadne zo mňa trochu napätia. Je mi hrozne, lebo sa mu vzdalujem a on to vie. Zbadala to aj Sabine. Musel by byť slepý, aby si to nevšimol.

Keby to nebolo čudné, najradšej by som sa presťahovala do druhej spálne k Sabine. To by však znamenalo dať najavo, že so mnou niečo nie je v poriadku.

„Dobrá noc, Davy.“

„Dobrá noc,“ odvetím.

Určite sa dám do poriadku. Bude nám zasa dobre. Všetko sa dá predsa napraviť. Nebudem už pri Seanovi čudná a všetko – vrátane sveta tam vonku – sa vyrieši.

Jedného dňa brázdil oblohu krásny orol, keď zrazu začul, ako vzduchom sviští šíp. Jeho hrot sa mu zapichol do tela a smrteľne ho zranil. Vták sa strmhlav zrútil na zem a rýchlo strácal životodarnú krv, ktorá sa vpíjala do piesku. Pozrel sa na šíp, ktorý mu vytŕčal z tela, a uvidel, že ho zdobí jeho vlastné perie. Zničilo ho to, čo sám stvoril.

Ezopove bájky, O orlovi a šípe